

Tyvärr saknar jag ”korrekta” pdf:er av tidningssidorna så detta är en mycket enkel layout, gjord i all hast.

Världens bästa Karlsson & jag

Detta är historien om hur fantastiskt bra det kan bli, trots att det inte alls blev som man hade tänkt sig.

Text och foto: Lotta Hägglund

Jag har av födsel och ohejdad vana alltid varit en schäfermänniska. Schäfer var vad som fanns hemma när jag växte upp, och när det blev dags för egen hund blev det naturligtvis en schäfer. Och en hane skulle det vara. Tyvärr blev det bara en hane i kullen, som redan var tingad, så jag ändrade mig och tog en tik. Hon var ingen bra representant för rasen men jag lät mig inte avskräckas. När hon blev sjuk och fick avlivas i förtid vid sju års ålder funderade jag ett tag och sen blev det en schäfer till. Den här gången gick jag mer grundligt tillväga innan jag valde uppfödare och bokade valp. Även den här gången tingade jag en hane, och med min vanliga otur blev det en hane för lite och jag fick ta en tik. Under det dryga halvår det tog innan hon gjorde entré bestämde jag mig dock för att aldrig mer bara ha en hund.

”Aldrig mer” blev en period på fem år. Det visade sig att jag fått väldigt mycket hund för pengarna. Hon var pigg och glad, gudasnäll mot det mesta men inte helt lätt att hantera i alla lägen och jag hade tassarna fulla. När hon var drygt fem år tyckte jag äntligen att det kändes lagom att börja fundera på nästa hund. Den ursprungliga tanken var att detta skulle bli en ren sällskapshund. Ville den vara en soffpotatis så gjorde det ingenting. Tanken var bara att jag, om allt gick som planerat, ändå skulle ha en hund av något slag den dagen schäfern tackar för sig.

Rasfunderingarna tog fart och till slut stod valet mellan dvärgschnauzer och cairnterrier. Flera kompisar tipsade om borderterrier men nej, någon sådan skulle jag inte ha för dom var fula! (Behöver jag tillägga att jag numera har ändrat åsikt i den frågan?)

Efter en hel del efterforskningar föll valet till sist på cairnterrier. Jag hittade en uppfödare som verkade seriös, och med linjer som verkade bra. Parningen var bara planerad när jag bokade en tikvalp, sommaren 2005. Valparna skulle födas någon gång i början av 2006.

I min roll som instruktör inom Brukshundklubben hade jag en valpkurs hösten 2005. På denna valpkurs fanns bl a – en borderterrier. En liten hane som fångade mitt hjärta med sin otroliga personlighet, och sin arbetslust. Hussen var, till att börja med, inte riktigt med på noterna när det skulle göras olika övningar men den lilla hunden försökte och ville så mycket. Den ville göra rätt och den ville jobba. Jag började så smått ångra min cairnterrierbokning men; har man bokat en valp så har man!

I början av januari visade det sig att cairn-tiken gått tom! Då vidtog febril aktivitet. Nu hade jag ju chans att byta ras! BTS valplista upptog en stor del av min tid och jag var i kontakt med en del uppfödare. Jag bokade en tikvalp hos en kennel som skulle ha en kull någon vecka senare. Med min vanliga otur blev det en tikvalp för lite, och hanarna var redan tingade.

Jag forskade vidare bland tänkbara kullar och rätt vad det var hade jag kommit fram till att en hane nog inte vore så tokigt! Med hanvalps-radarn påslagen började jag läsa valplistan på nytt och hittade Öresunds kennel. Två hanvalpar kvar, efter samma hane som den första kullen jag bokat!

Med viss nervositet ringde jag upp och fick tag på kennel-mamma Karin i första försöket. Att jakt och utställning värderades högt bland borderterrier-uppfödare hade jag fått klart för mig. Just dessa två aktiviteter var något jag definitivt inte tänkt ägna mig åt, så jag rabblade snabbt upp mina ”meriter” inom brukshundsvärlden och hoppades att detta skulle kompensera mitt bristande jakt- och utställningsintresse (som jag också ärligt redogjorde för). Det gjorde det tydligen för vi var hjärtligt välkomna till Malmö (60 mil tur och retur) påföljande lördag för att titta på, och eventuellt välja, valp. De var ca sex veckor gamla vid den tidpunkten. Innan besöket var till ända hade vi valt ut en Karlsson! Öresunds Onyx heter han i stamtavlan men går under arbets-

namnet Karlsson. Varför? Det är en lång historia som jag inte ska dra här, men det visade sig passa väldigt bra.

Två veckor senare gjorde vi en ny tur till Malmö för att hämta hem det lilla underverket, till den blivande storasystemens förtvivlan. Hon är väldigt rädd om sin matte så vad hon skulle säga om att få konkurrens var lite oklart. Introduktionen i familjen avlöpte dock väl eftersom hon, trots allt, är en väldigt klok schäfer-tant.

Nu sitter jag här, snart tre år senare, med Världens Bästa Karlsson – en äkta bruksterrier! Jag har inte för en sekund ångrat min flexibilitet – från cairntik till bt-hane på några dagar! Härligare hund kan jag inte tänka mig.

Schäfertiken är numera pensionerad från tävlandet eftersom hennes lillebror är så mycket roligare att jobba med. OK, allt har inte gått som på räls. Personspår hade han t ex föga intresse av vid de första för-

Första mötet mellan Iza och Karlsson (och mellan Karlsson och snön).

söken, men på det stora hela har allt varit så mycket mer lättjobbat. Han älskar att träna, han är oerhört lyhörd och lättlärd, han är fokuserad och förig på ett sätt jag aldrig upplevt med någon av mina tidigare hundar.

Tävlingskarriären inleddes inte förrän i våras, vid ca 2,5 års ålder beroende på att han tidigare haft föga förståelse för momentet platsliggning i grupp. Våren 2008 startade vi dock i appellklass spår och blev uppflyttade i första försöket. Lydnadsklass I debuterade vi också i men det tog fyra tävlingar innan allt klaffade och poängen räckte till ett förstapris och uppflyttning. Hösten 2008 tyckte jag det

skulle vara roligt att testa lägre klass spår för att se om han kunde kVBK_3omma runt ett tävlingsspår på tid, vilket jag inte trodde. Det kunde han! Det kilometerlånga spåret avverkade han på 15 minuter av de tillåtna 25, och sju av åtta spårrapporter hade vi med oss! Lydnadsdelen gick ”sådär” men dagen slutade helt oplanerat i en uppflyttning, och jag har sällan varit så förvånad, och glad! (Det kan tilläggas att schäfern, av gamla hederliga och väl meriterade brukslinjer, behövde fem försök för att bli uppflyttad ur lägre klass.)

Nu siktar i mot nya mål, dvs lydnadsklass 2 och högre klass spår. Hoppet från lägre till högre klass är ganska stort så vi får se när vi vågar ge oss på det, men självklart ska vi starta, och målet är naturligtvis eliklass i både lydnad och bruks. Vi får väl se hur långt vi kommer, Världens Bästa Karlsson och jag, men man måste sikta högt.

Så kan det också gå när man skaffar ”sällskapshund”, av ”fel” ras och ”fel” kön.

Publicerad i Borderterrierbladet 2008

